Я несла свою біду
по весняному льоду́.
Підломився лід, і душа обірвалася.
Камінцем під лід пішла,
а біда, хоч і важка,
та на самому краю
і зосталася.

І з того само́го дня
скрізь шука мене біда.
Поговó́ри з нею блудять з небилицями.
Те, що я не померлá,
знала край води верба,
та ще перепели чули
з перепилицями.

Хтось із них довів йому
правду, пану моємý.
Вони видали мене, зговорилися.
Від запáлу сам не свій,
рушив в мандри любий мій,
а за ним біда з журбою
учепилися.

І мене він наздогнав,
в руки взяв, поцілував.
А біда за ним в сідлі посміхалася.
Лише день був і ще ніч,
а біда на вічну віч,
а біда на вічну віч
та й зосталася.